

Sokolská župa

OLOMOUCKÁ – SMRČKOVA

Župní zpravodaj

PROSINEC 2018

Ročník: XXIV

Číslo: 4/2018

ŽUPNÍ KANCELÁŘ INFORMUJE

Rekordní medailová žeň naší župy

(Marcela Lízalová, tajemnice sokolské župy Olomoucké-Smrčkovy)

V sobotu dne 1. 12. 2018 v rámci 6. zasedání výboru ČOS v Praze proběhlo již tradiční slavnostní předávání sokolských vyznamenání, o jejichž udělení rozhodl předchozí výbor ČOS. Letošní předávání bylo z pohledu naší župy neobvyklé, a to v tom, že z celkového počtu 15-ti vyznamenaných bylo plných 9 z naší, olomoucké župy. Na což jsme patřičně hrdí. Z rukou starostky ČOS ses. Moučkové, která všem vyznamenaným poděkovala za jejich práci, kterou pro Sokol vykonali a ještě vykonají, převzalo Stříbrné medaile ČOS osm našich oceněných a dále jedna oceněná převzala dokonce medaili zlatou.

Těžko se dají vyjádřit slovy všechny zásluhy oceněných, ovšem jejich přínosná, dlouholetá a obětavá práce pro Sokol by měla být inspirací pro nás všechny ostatní.

Zlatá medaile byla udělena sestře **Marii Skácelové** z Tělocvičné jednoty Sokol Olomouc-Chválkovice.

Stříbrné medaile byly uděleny sestrám a bratřím:

Jindřichu Dvořákovi a **Zdeňku Hájkovi** - T.J. Sokol Křelov, (obě medaile převzal br. Dvořák, nepřítomnému br. Hájkovi bude medaile předána dodatečně v Olomouci),

Blance Planičkové a **Václavu Dostálovi** - T.J. Sokol Olomouc,

Antonínu Skácelovi - T.J. Sokol Olomouc-Chválkovice,

Janě Dohnálkové a **Zuzaně Heřmanové** - T.J. Sokol Olomouc-Nové Sady

Marii Maitnerové - T.J. Sokol Šumvald (nemohla se zúčastnit ze zdravotních důvodů, v zastoupení převzal br. Kráčmar; medaile jí bude předána na valné hromadě župy na jaře 2019).

Všem oceněným jménem Sokolské župy Olomoucké-Smrčkovy gratulujeme a přejeme do dalších let mnoho úspěchů, zdraví a další plodné práce nejen pro Sokol.

POBYT V PŘÍRODĚ

Zpráva z podzimního výšlapu

(Alena Opluštilová - vedoucí CPP ČASPV Olomouc)

V sobotu 8. září se uskutečnil „Podzimní výšlap“ (který tradičně pořádá již řadu let náš region ČASPV Olomouc ve spolupráci s župní komisí PP Sokolské župy Olomoucké-Smrčkovy). Trasa: Rapotín zastávka - rozhledna Bukovka - NS Bukovka - Velké Losiny, celková délka trasy: cca 10 km.

Rozhledna i NS Bukovka se nachází nad obcí Rapotín, jsou poměrně nové, byly zprovozněny v r. 2016.

Naučná stezka měla 9 zastavení - na každém jsme se dozvěděli něco o zdejší flóře a fauně. Jedno zastavení bylo formou balneo - mohli jsme se projít bosou nohou po různém typu kamení a pak se projít ve žlabu se studenou vodou. Bylo to velice příjemné (a zdravé). Po zdolání 111 schodů jsme se dostali na vyhlídkovou plošinu rozhledny, která se nachází v 18 metrech nad terénem. Z rozhledny byl nádherný výhled na Údolí Desné, hřeben Jeseníků, Rychlebské hory a masiv Králického Sněžníku.

Z rozhledny jsme pokračovali do areálu zámku Velké Losiny a odtud do ruční papírny. Zde jsme se rozdělili, část šla na prohlídku, druhá část do hospůdky na zasloužené pivko a klobásku.

Na závěr statistické údaje:

Celková délka trasy - cca 10 km

Počet účastníků - 28 (21 x ASPV, 3x sokol, 4 neorganizovaní).

Zdravím a těším se na viděnou na silvestrovském pochodu.

VZDĚLAVATELSKÉ INFORMACE

Zpráva a program VSO - Vzdělávacího střediska Olomouc

(Jan Nemrava - vedoucí VSO Olomouc)

Ve sletovém roce 2018 se uskutečnilo celkem 10 vzdělávacích akcí střediska, které navštívilo 263 zájemců, především z řad cvičitelů ČOS. Z naší župy byla účast 30 cvičitelů či členů. Díky rozumnému hospodaření s financemi a hlavně díky podpoře grantů na vzdělávání OV ČOS jsme mohli zpětně vrátit účastnické poplatky všem těmto účastníkům či vysílajícím jednotám. Předpokládáme, že i v příštím roce, stejně jako několika minulých, budeme moci opět zpětně účastnické poplatky za vzdělávání proplatit.

Program vzdělávacích akcí příštího roku se opět snaží pokrýt široké spektrum věkových kategorií i škálu aktivit, kterou v Sokole máme. Věřím, že se akce podaří naplnit a smysluplně uskutečnit. Zájemcům doporučuji hlásit se na akce včas, kapacita je omezená a nezřídka se stává, že se vyčerpá před termínem uzavírky přihlášek. Jako obvykle bude program našeho střediska doplňován a aktualizován na www.sokol.eu, pozvánky na akce budou včas rozesílány. Jakékoli dotazy rád zodpovím na em. janemrava@seznam.cz, nebo na tel. čísle 724842719.

Programu VSO na rok 2019

Datum	Název akce	Typ, pořadatel akce	Místo konání
19. 1.	Rozhodčí florbalu	Seminář, školení rozhodčích ČOS	Olomouc
9 - 10. 2.	Hory na sněžnicích	Seminář VSO	Jeseníky
16. 2.	Gymnastika pro cvičitele - základy	Seminář VSO	Olomouc
17. 2.	Gymnastika pro cvičitele – akrobacie, náradí	Seminář VSO	Olomouc
2. 3.	Pohybové hraní s dětmi...	Seminář VSO	Olomouc
10. 3.	Jógové rozcvičky pro děti	Seminář VSO	Olomouc
9. 3.	Oblastní sraz ženy	Oblastní sraz	Olomouc
23. 3.	Oblastní sraz PD	Oblastní sraz	Olomouc
14. 4.	Atletika pro cvičitele	Seminář VSO	Olomouc
6. - 7. 4.	Seminář Rozhodčí TeamGym	Seminář, školení rozhodčích ČOS	Olomouc
26. - 28.4.	Cvičitel pobytu v přírodě III. tř., I. konzultace	Školení III. třídy	Radíkov
1. - 2.6.	Táborové hry	Seminář VSO	Jurenkova Osada
31. 5. - 2. 6.	Cvičitel pobytu v přírodě III. tř., II. konzultace	Školení III. třídy	Jurenkova Osada

21. - 23. 9.	Cvičitel sportovní všestrannosti III. tř., základ	Školení III. Tř.,VSO	Olomouc
27. - 29. 9.	Oblastní sraz cvičitelé žactvo	Oblastní sraz	Olomouc
5. - 7. 10.	Cvičitelé RDPD III. třídy I. konzultace	Školení III. Tř.,VSO	Olomouc
11. - 13. 10.	Cvičitelé sportovní Všestrannosti III. Tř odborná část	Školení III. Tř.,VSO	Olomouc
26. - 28. 10.	Cvičitelé RDPD III. třídy II. konzultace	Školení III. Tř.,VSO	Olomouc
30. 11.	Župní doškolovací sraz	Župní sraz	Olomouc

Na akce se je možné již přihlásit nejlépe přes webové formuláře, které jsou v pozvánkách již umístěny na webu <http://sokol.eu/obsah/5638/vzdelavaci-stredisko-olomouc>.

Věřím, že se všechny akce vydaří, možná i předčí očekávání účastníků, že jim budou užitečné v náročné cvičitelské práci. Taky doufám, že i nadále bude Olomouc místo, kam si cvičitelé rádi najdou cestu. Budu se těšit na další společná setkání.

Z JEDNOT

Šternberské sokolské judo má titul přeborníka ČR

(Milan Duda, starosta T.J. Sokol Šternberk a trenér oddílu juda)

Ostrava 20.-21.10.2018

Judista Angel Bandy, člen místního Sokola, splnil úlohu favorita a získal pro Šternberk titul Přeborníka České republiky v těžké váze + 60kg v kategorii mladších žáků.

Do Ostravy přijel jako vítěz seriálu Českého poháru kdy při své účasti zvítězil ve všech dílech a nebyl ani jednou poražen. Postupně ovládl Grand Prix Ostrava, Velkou cenu v Jablonci nad Nisou, Pohár Brna a Memoriál V. Prokeše v Teplicích. Seriál závodů Českého poháru představuje vrcholové turnaje pro

všechny kategorie s mezinárodní účastí a je hlavním zdrojem bodů pro nominaci na mistrovství ČR. Mimo Český pohár absolvoval spolu se svým bratrem Ginem

Bandym mezinárodní turnaj žactva v Berlíně, kde oba startovali ve stejné kategorii a obsadili shodně 3. místa.

Týden před Ostravou se konal přebor ČOS v Mohelnici. Angel bral bronz, když se musel prát v kategorii starších žáků +73kg, protože v jeho váze a kategorii žádný soupeř nepřijel. Gino se stal přeborníkem České obce sokolské ve své váze -73 kg v kategorii starších žáků.

V Ostravě Angel zvítězil postupně v eliminačních bojích vždy před časovým limitem na ipon a ve finále porazil na dvě wazari výborného Nováčka z Judo Klatovy.

Angel tak po delší přestávce navázal na řadu titulů mistra ČR/ČSSR získaných jeho předchůdci šternberkými judisty Ladislavem Šerym, Milanem Dudou a Miroslavem Kašparem. Nyní se připravuje na přechod do kategorie starších žáků -73kg a nalezne nové soupeře. Nebude to jednoduché, jak ukázaly zkušenosti z bojů v Mohelnici.

Čerstvý přeborník ČOS Gino Bandy pak nastoupil následující den do zápasů o titul mistra republiky v kategorii starších žáků -73kg. Na přebor ČR se kvalifikoval v posledním dílu seriálu Českého poháru v Teplicích, kde podal vynikající výkon a podlehl až ve finále turnaje českému reprezentantu Motykovi. Díky množství zde získaných bodů poskočil v

ranking listu z 15. na 7. příčku, která mu zajistila start na mistrovství v Ostravě. V samotné soutěži přešel přes 1. kolo, ale v následujícím byl vyřazen pozdějším bronzovým medailistou Suchým, který mu oplatil porážku z Teplic. Přitom v samotném zápase začal velmi dobře, brzy vedl na wazari a zdálo se, že zápas dovede do vítězného konce. Pak Suchý využil jeho chvilkového zaváhání a bylo po nadějích.

Do úplného výčtu účinkování šternberských judistů patří vystoupení nejmladšího člena z trojice kvalifikantů Vojtěcha Pospíšila, který jako přeborník Olomouckého kraje nastoupil ve váze -60kg v kategorii mladších žáků. Po srdnatém výkonu podlehl zkušenějšímu soupeři v 1. kole a byl z dalších bojů vyřazen. Na rozdíl od bratrů Bandyových však má před sebou další rok v kategorii mladších žáků a na příštím přeboru se určitě pokusí o reparát.

Postřehy z jednoho vydařeného turnaje ve stolním tenise

(Jana Vysloužilová, Sokol Olomouc-Nemilany)

Dobrý den, nazdar sestry a bratři.

Posílám pár slov o právě proběhlém turnaji ve stolním tenise. Opět jsme se po roce setkali, tentokrát již na III. ročníku Memoriálu Honzy Teššinyho, turnaje ve stolním tenise.

Přišli jsme si nejen zahrát, ale i zavzpomínat na Honzu Teššinyho, zakladatele oddílu stolního tenisu v naší tělocvičné jednotě, muzikanta a zpěvák

kapely Piráti, malíře, tanečníka, vůdčí osobnosti folklorního souboru Dunajec a především kamaráda a skvělého člověka.

Letošního turnaje se zúčastnilo 10 soutěžících ve dvouhrách mužů, 5 hráček ve dvouhrách žen a 14 soutěžících ve čtyř-

hrách. Odehrálo se 76 zápasů. Někdy to byla velmi nerozhodná utkání s těsnými výhrami.

A některé zápasy by možná získaly i rekord v počtu tečovaných míčků o rohy stolu a síťku.

A kdo vyhrál? Určitě všichni, protože si přišli zahrát, zavzpomínat a pobavit se! Někteří si samozřejmě vybojovali i poháry, diplomy a medaile, ale hlavně jsme si všichni odnesli plno veselých zážitků a dobré nálady.

Děkujeme všem zúčastněným za pohodovou atmosféru a těšíme se na všechny zase příští rok.

Podzimní turnaj v tenisových čtyřhrách na Bělidlech

(Tomáš Sekerka, účastník turnaje)

Bylo chladné sobotní ráno 29.9.2018. Po osmé hodině ranní se začali scházet tenisoví nadšenci u tenisových kurtů na Bělidlech. I přesto, že v noci přelo, na nebi plulo jen pár osamělých obláčků. A to avizovalo krásný sluneční den. Kolem

8:30 byli už všichni zúčastnění na místě a hlavní pořadatel turnaje, bratr Jiří Jančář, mohl přistoupit k losování "partáků" do hry. Nutno podotknout, že většina hráčů byla z bělidelského sokola. Teda až na pár výjimek včetně mě, celkem 14 hráčů. Po losování se mohlo jít hned na věc a během chvíle se již rozcvičovaly první páry na tenisových dvorcích. Po vzájemné domluvě se startovalo za stavu 1:1 a hrálo se na jeden vítězný set .

Jak již bylo řečeno, krátce po půl deváté se rozběhl turnaj naplno. Vše plynulo hladce, tedy až na jednu technickou závadu, která se ale z mého pohledu se jeví tradiční. (To proto, jsem se zúčastnil turnaje teprve podruhé a i při mé první účasti nastal docela podobný problém - někteří již tuší o co šlo. Samozřejmě to byla technická závada na pípě, ale žíznavější sportovci rychle závadu vyřešili. A tak mohl chmelový "ionťák" téct proudem.)

Přibližně kolem jedenácté hodiny se začal podávat výborný oběd v podobě grilované klobásky. Mně osobně velice chutnala, a tím bych rád pochválil pořadatele a kuchaře v jedné osobě Jirku Jančáře.

Ale zpět k samotné hře. Losování napovídalo jistému průběhu turnaje. Ovšem, jak všichni dobře víme, nikdy není nic jistého. Takže v průběhu turnaje vznikala různá překvapení, nad kterými zůstával rozum stát. Rád bych byl konkrétní, ale nestíhal jsem sledovat všechny zápasy. Každopádně favorité potvrdili svou roli a nezaváhali na cestě do semifinále. Tam se již rozjela vysoká hra. Konečné výsledky tomu nemusí tolik napovídat, ale nutno říct, že nikdo nedal na kurtu svou kůži lacino. Možná chcete znát jména vítězů dříve, než zříte foto s konečnými výsledky. Nebudu vás tedy déle napínat. Celkovými vítězi se stala dvojice Jirka Jančář a Peťa Hroch. Oba jmenovaní figurují na plaketě poháru dost často a zrovna Peťa obhájil své prvenství z jarního turnaje ve čtyřhře. Zmiňovaná dvojice si ve finále poradila s dvojicí Kotík-Volek v poměru 6-2. Třetí místo si vybojovala dvojice Kašpárek-Duda, kteří zdolali dvojici Otáhal-Opletal. Jako každoročně se na Bělidlech hrála taky cena útěchy, kterou jsem vyhrál s Kubou Wieingärtnerem, když jsme porazili dvojici Tylich-Harabiš !!!

A jak shrnout celý turnaj? Z mého pohledu vynikající akce, která se nesla v pohodovém duchu. Sice od rána vanul chladný vítr, ale zahřáli jsme se sportem. Většina hráčů tak mohla zúročit, zhodnotit a krásně zakončit venkovní sezónu. Doufám, že se všichni skvěle bavili, a že se opět sejdeme na turnaji při příležitosti zahájení nové sezóny. Mně už zbývá jen poděkovat za pozvání k účasti na tak vydařené akci. Sportu 3 x nazdar a bělidelskému obzvlášť !!!
No a pro větší přehlednost ještě jednou umístění:

1. Jiří Jančář - Petr Hroch
2. Věroslav Kotík - Eduard Volek
3. Petr Kašpárek - Lukáš Duda

RŮZNÉ

Vzpomenuli jsme Dne sokolstva 2018

(Luboš Toušek, starosta T.J. Sokol Olomouc-Bělidla)

Již tradičně jsme i u nás, v Tělocvičné jednotě Sokol Olomouc-Bělidla, vzpomenuli památného Dne sokolstva. Tentokrát v úterý 9. října. A kde jinde, než u lávky přes řeku Bystřičku na Bělidlech. To proto, že součástí našeho vzpomínkového aktu bývá na závěr vypuštění lodiček se svíčkami, které si děti na tuto akci přinesou...

Den sokolstva ustavilo předsednictvo ČOS v roce 2013 - na den 8. října - jako vzpomínku na datum, kdy v roce 1941 okupační nacistická moc rozpustila Českou obec sokolskou, veškerý její majetek zabavila a uvěznila mnoho čelních představitelů ČOS, žup i tělocvičných jednot. Naše jednota se ke vzpomínkové akci připojila už od roku 2014. Letos již tedy můžeme opravdu naši akci označit za "tradiční", vždyť ten letošní Den sokolstva na Bělidlech byl již v pořadí pátý - a to už jakási tradice je.

I letos přišlo mnoho dětí a jejich rodičů, lodiček při jejich "výstavě" na lavičce u dětského hřiště jsme napočítali 22. Vzpomínkovou akci zahájila tentokrát vzdělavatelka naší jednoty ses. Lenka Jančárová. Dětem, svým cvičencům z oddílu předškolňáků, přiblížila - tím správným dětským způsobem (vždyť jako učitelka mateřské školy má dlouholetou praxi) - jak vlastně památný Den sokolstva vznikl, a také symboliku vypouštění světýlek po proudu řeky. Představa, že každá svíčka na hladině Bystřičky je symbolicky zapálená na neznámém hrobě hrdinů, kteří za svobodu naší vlasti položily své životy, děti opravdu zaujala.

Poté starosta jednoty br. Toušek, spíše pro dospělé přítomné, shrnul symboliku Dne sokolstva, který je od roku 2013 památným dnem ČOS.

A již nastal okamžik, pro děti vlastně ten nejdůležitější. Vypouštění lodiček se ujal jednatel naší jednoty br. Jiří Burda. Ten, jako kdysi "rybářsky vychované dítě", byl vyzbrojen takzvanými broďáky, takže bez potíží se s lodičkami přebrodil vždy až doprostřed řeky. Škoda jen, že tentokrát bylo vody velmi málo a proud sotva viditelný. O to však déle mohly děti tu "svoji" lodičku sledovat, než zmizela v dálce a v houstnoucí tmě...

I letos se akce vydařila. Jsme rádi, že se zúčastnilo nejenom hodně dětí se svými lodičkami, ale i mnoho dospělých, většinou rodičů přítomných dětí. A věříme, že tento, ve své postatě pietní akt, zanechal u všech zúčastněných dostatečně hluboký zážitek, při kterém si, hlavně ti dospělí, uvědomili složitou historii a nezdolnost našeho Sokola, který, ač prošel zkouškami nejtěžšími, vždy se dokázal znovu vzpamatovat a nadále budovat a pokračovat v kdysi započatém díle.

Jsme Hanáci? Tak si trochu počtème "jak nám zobák narostl"

(Martin Utíkal - nově vyškolený cvičitel z jedné naší hanácké jednoty)

Vysvětlení redakce.

Milí čtenáři, už se zase chýlí jeden rok ke konci - z pohledu "života našeho Župního zpravodaje" je to již 24. rok. A protože toto poslední letošní číslo dostanete do rukou tak někdy kolem vánoc, a protože to už bude blízko Silvestru - dni, kdy si povětšinou dovolujeme daleko více, než v ostatních dnech celého roku - rozhodl jsem se odlehčit náš "župní plátek" textem, jaký se za celou dobu trvání Zpravodaje ještě na jeho stránkách neobjevil. Textem vyvedeným v opravdové

hanáčtině. (Ten jsem čistou náhodou objevil u našeho župního místonáčelníka a vedoucího Vzdělávacího střediska Olomouc, bratra Honzy Nemravy.)

No, já sám vlastně žádný Hanák nejsem, i když jsem se narodil a celý život prožil v Olomouci, ale po rodičích jsem takřka čistokrevný Pražák. (S prominutím!) Takže tu hanáčtinu posoudit nedokážu. Ale moc se mi to líbí a jako zpestření to považuji za bezvadné. Nehledě na to, že pod humorně pojatým textem se skrývá, s největší pravděpodobností, další mladý nadějný cvičitel - jakých v Sokole nikdy nebude dost!

(V následujícím textu nebyly, s výjimkou jasných překlepů, udělány žádné jazykové úpravy. Podle mého názoru to všechno prostě k naší milé hanáčtině patří!)

Jednyho dňa sem se rozhodl že se pojedou podívat do obce Lhota nad Moravó a tak sem dlóho neváhal sedl sem na kolo a jel sem. Bela tam zrovna náká sešlost sokolu a takových těch zdatných jedincu, toš sem si meze nima přepadal tak trocho blbě, gdeš oni měle oplé dres a vetahovale se jak nudle z polivke. No a já sem tam stál vedle kola a ve vetáhanym tričko a v tym mě z ničeho nic chetila blbá, otěkal sem za prvni ženskó keró sem viděl a slošně sem se zeptal ešle bech take nemuhl trénovat takovy ledi. No a stalo se to co sem nečekal, ta slošná pani mě řekla „no jasny.“ Tak sem bel prvni chviló onešené a potom sem si ovědomil co ze mě zase vepadlo, chviló sem teho letoval ale pak mě to belo jedno. Ale jak sem měl jít na prvni trénink s tema atletama tak se mě scvrkla řet' že be tam nebelo možny strčet špendlák, tak sem šil cvičet a nebel sem pré špatné a nechale si mě tam do ted'.

MOTIVACA

Navekládám děckám co všecko mosijó odělat abe na konco cvičeni dostale neaky kokino. Fšeci só hodni a já so potom šťastné, že tam nedělaji brajgl a nemocó se negde jak špina v kiblo ale poctivě cvičijó.

DOVIJAKY POHEBE A CVIČENI

Pomale si je rozhébo a zahřejo jich abe se s nima nic nestalo abe za mnó nechodile že jich boli roka a nebo noha. Děcka si oblubile hro LITÉ JAK STŘELENÉ dám jim novine na břoch a řekno jim ať licó jak střeleni a kdež bodó otěkat fakt dost rychle tak jim te novine z teho břocha nespahnó a o to de.

HRE

Ze fšeckyho névic majó rádi vebijenó ale to nemám rád já, páč licó po celé télocvičně a dělaji rablung. Negde se fakt divim že ta škola eště stoji gdeš tam dělaji takové brajgl

CVIKE A POSELOVÁNI

Nikeho to nebavi ale je to potřeba, protože be za chviló chodile jak vlnité eternit a to se nikemo nelébi, tak děláme KLIKE, SEDLEHE A NEAKY PŘIMIVY CVIKE NAPŘIKLAD TE TRPAJZLÉKE SVĚTLONOŽ, BARMAN a podobně.

CVIKE NA HRAZDĚ

No boť se jo v náké hře snažime podlizat nebo přelizat nebo se po ni dovijak točet mám tam enom pár jedincu keři só zdatni a ti omijó výmik. Néni na tym nic těžkyho kdeš mají aspoň trocho svalové hmote.

POLOVIČNI KONEC

Hahrajeme si hro MÁCA ŘEKL. Fšecke to bavi, mě to bavi uplně névic, protože já si mužo dělat co chcu a děcka musijó dělat to co řekl MÁCA.

ZÁVĚR

Dám jim povel sedni oni sedno a pomale chladno a já jich přepravim psichicke na další cvičení a take jich pochválím abe měle radost a vrátile se. Až só chladni tak zavelim V ŘAD NASTOUPIT, DNEŠNIMU CVIČENI NAZDAR! A oni se pomale pozdvihaji a postavijó se do pozoro a odpovijó ZDAR! Nakonec jim rozdám bonbóne abe měle radost že si neco odnesle z té hodine.

Tatranské vzpomínání,

aneb jak jsme se "zapojili" do oslav 100. výročí vzniku republiky

(Luboš Toušek, starosta T.J. Sokol Olomouc-Bělidla)

K těm uvozovkám v nadpisu pár slov: většinou jsme zvyklí do uvozovek (pokud se nejedná o přímou řeč) dávat něco, co se buď vůbec nestalo, anebo co se sice stalo, ale stát nemělo - pak ty uvozovky mají význam ironizující, anebo v případech, kdy uvozovkami chceme třeba vyjádřit jakousi nadsázku nebo něco, co není, ale bylo by moc pěkné, kdyby bylo. V tomto konkrétním případě se ale nejedná ani o jedno. Nechte si to vysvětlit...

Tradice zakončit turistickou sezónu v posledních dnech října ve Vysokých Tatrách u mne vznikla tak nějak nenápadně, a hlavně, vznikla kdysi dávno před mnoha desítkami roků. Tehdy jsem měl kolem sebe partu kamarádů, většinou z řad mých spolupracovníků ze Správy dráhy v Olomouci, s nimiž jsme se, pokud nám to jiné povinnosti a zájmy dovolily, rádi vydávali na tatranské túry. Samozřejmě to bylo možné až po všech těch rodinných dovolených, prázdninových táborech, "častých závodních rekreacích" přidělovaných ROH (vidíte, zde je právě příklad hned dvou významů použití uvozovek), takže ten konec října, který zároveň představoval i uzamykání většiny turistických cest ve Vysokých Tatrách, nám všem vlastně vyhovoval nejvíce. A také jsme to brali i jako symbol ukončení letních aktivit. (Pak jsme se těšili už na sních, abychom mohli zahájit ty zimní.) Roky plynuly, složení účastníků tatranského putování se různě měnilo, ale na mně tak jaksi zůstala povinnost vždy to všechno zorganizovat.

No - je už to opravdu dávno. Postupně se z akce "služební" stala akce sokolská (jsem totiž starostou Sokola Bělidla "odnepaměti"), což ale nemělo až tak velký vliv na složení účastníků - většina mých přátel z kanceláře byla totiž i členy naší bělidelské jednoty. Jak mi léta přibývala, předal jsem postupně

organizační starosti svým mladším následovníkům. Ti přinesli různé změny - například na rozdíl od našich začátků, kdy se do Tater jezdilo výhradně vlakem, se čím dál více začalo jezdit osobními auty. Počet účastníků se zvětšoval. Zároveň nám Vysoké Tatry začaly být tak trochu "malé" (všude jsme už mockrát byli, všechno jsme viděli...), takže jsme je v některých letech začali nahrazovat Nízkými Tatrami, Roháči, Fatrami... Přibývalo čím dále víc těch mladších účastníků, postupem času přibyly i naše děti a dokonce i děti těch dětí. Jen ten nejstarší, zakládající účastník, stále zůstával - já.

Nedovedu přesně spočítat, o kolikátý ročník letošních Tater se vlastně jednalo. Byly to zase po nějaké době Vysoké Tatry, bylo nás hodně přes dvacet, byly zastoupeny tři generace, a dopravili jsme se sem nejenom po železnici, ale hlavně těmi auty, a teď se podržte - dokonce i jedna posádka přiletěla malým osobním letadlem typu Cessna(!). Prostě bylo to z jednoho pohledu tak jako dříve, "zamlada", a zároveň to bylo úplně jiné. Akce to byla bezvadná, i když já osobně už jsem jen tak s hůlkami škobrtal po tatranské magistrále, ale o vzpomínky na minulá léta nouze nebyla.

V jednom však byla ta letošní akce dokonce zcela mimořádná: probíhala v roce 100. výročí vzniku Československé republiky. Těch oslav slavného výročí jsme si užili - táhly se vlastně po celý rok, různé společenské i státní akce, které se uskutečňují běžně každým rokem, byly letos koncipovány "na oslavu stého výročí", také XVI. všesokolský slet se nesl v jejich duchu. Noviny, rozhlas, televize, prostě všechna ta média se nesla na vlnách vzpomínek na naši Československou republiku, a vše to jaksi směřovalo k onomu takřka kultovnímu datu - k 28. říjnu. A nyní my, skupinka Čechů (tedy přesněji řečeno Moraváků), jsme se večer onoho osmadvacátého října octli ve společenské místnosti jednoho "zahraničního" penzionu ve Vysokých Tatrách, kde - z mého hlediska - to všechno před desítkami let začínalo... S poněkud nostalgickými myšlenkami jsem zaregistroval, jak nás kdosi začal organizovat pro společnou fotografii. No proč ne, na to jsme ostatně zvyklí. Jaké ale bylo překvapení, když se najednou nad naší skupinou objevila naše státní vlajka (česká? - československá?). Tu vlajku nad námi rozvinuli moje vnučka a můj vnuk (do Tater ji přivezli zcela tajně, nevěděli o tom ani jejich rodiče s kterými přijeli) a mne okamžitě napadlo, že to jaksi zapadá nejenom do celonárodních oslav výročí republiky, ale i do jakési mé nadčasové vzpomínky na všechna ta bezvadná léta prožitá s kamarády na vysokohorských cestách. A nezůstalo jen u té vlajky. S chutí jsme si zazpívali i státní hymny (tedy - tu českou všichni, při té slovenské bylo patrné, jak nejmladší generace již slova nezná). Najednou nastala slavnostní atmosféra, kterou jsme si plně prožívali, zatím co to všechno náš letošní vedoucí a organizátor Tater Vojta Vičík natáčel na video.

Vlajku jsme pak rozvinuli ještě jednou - při vhodné zastávce v terénu. A bylo to pěkné, ostatně posuďte sami...

A tak jsme se i my, účastníci "tradičních Tater" z Olomouce, zapojili do letošních akcí na oslavu stého výročí vzniku Československa; vlastně na území "cizího", pro mne však nanejvýš blízkého sousedního státu.

V Tyršově domě se předávaly medaile

(Václav Dostál - T.J. Sokol Olomouc, bývalý župní vedoucí Věrné gardy bývalý člen ÚCS seniorů a seniorek, bývalý člen Mužského pěveckého sboru Haná)

Tento článek zveřejňujeme po drobných redakčních úpravách textu.

Luboš Toušek, redaktor Župního zpravodaje.

V sobotu 1. 12. 2018 se v Michnově paláci v Praze konalo Slavnostní předávání medailí za dlouholetou práci v Sokole. Měl jsem tu čest být mezi oceněnými - převzal jsem Stříbrnou medaili ČOS.

Svou sokolskou činnost jsem zahájil v září 1968 v Sokole Olomouc-město, kam mě nalákala moje teta Nella Frimmelová-Grossová, tehdejší náčelnice této vznikající jednoty. Jednota na základě Usnesení obnovovací Valné hromady vznikla přes fakt „osvobození od kontrarevoluce“ pěti „spřátelenými“ armádami. Skoro hned po vstupu do jednoty jsem začal fungovat jako cvičitel mladších žáků a po třech letech jsem se stal náčelníkem. V této funkci jsem setrval až do odchodu „starosty“ (jak jsme říkali místo „předsedy“) Mirka Palouška v r. 1985, ale i pak jsem stále pokračoval jako vedoucí oddělení mladších žáků.

Po obnovení Sokola Olomouc na začátku r. 1990, k němuž jsem významně přispěl, jsem se i v této jednotě stal náčelníkem a vedoucím mladších žáků. Ale už po dvou letech jsem se funkce náčelníka jednoty vzdal. Byla to moje reakce na nepěkné chování sestry-soudružky Neoralové. Dostal jsem však pozvání k práci

v Ústředním cvičitelském sboru seniorů České obce sokolské – zvané také Věrná garda – takže od r. 2012 jsem se pravidelně zúčastňoval porad a akcí tohoto sokolského vrcholného orgánu. Sám jsem také několik srazů vedoucích Věrné gardy z Moravy zorganizoval a vedl jsem některé doškolovací hodiny.

Spolu s župní vedoucí seniorek Jarkou Kovářovou, po její smrti pak sám, a nakonec v rámci „své“ jednoty (kdy župní celek vedla Zdena Krylová z Velké Bystřice) jsem vedl nácvičky sletové skladby seniorů a seniorek pro XII., XIII., XIV., XV. a XVI. všesokolský slet. Pravidelně jsem vedl i běžné cvičební hodiny, nejprve jen seniorů, později koedukované a poslední rok už jen pro zbývající 4 muže seniory. Po skončení XVI. všesokolského sletu jsem však pro tento velmi nízký počet cvičenců svou činnost ukončil. Hodilo se to k mým 80tinám a k 50. výročí cvičitelské činnosti.

Správnou náplní lidského života je podle mého soudu služba jiným lidem, v mém případě to bylo 48mi-letá činnost v Mužském pěveckém sboru Haná a výše popsaná 50ti-letá činnost v Sokole. I když je získání Stříbrné medaile velkým oceněním mé sokolské činnosti, více si vážím příležitostí, kdy jsem mohl organizovat a vést větší akce. V Sokole Olomouc-město jich bylo hodně, ani se mi to nechce počítat. Po r. 1989 to paradoxně byly jen dvě akce: Veřejná cvičební hodina Sokola Olomouc (s účastí sedmi složek jednoty) a Předvánoční setkání starších cvičenců a cvičenek – i nečlenů Věrné gardy – z celé župy v Sokolu Černovír. Tu veřejnou hodinu tehdy ocenila sestra Blažena Petrová slovy, že něco takového by ona sama stěží „udělala.“. O srazu starších cvičenek a cvičenců napsal ledový Vilém Klega žhavý článek do Župního zpravodaje. Takováto ocenění pro mě zůstanou až do smrti velmi významnými, na něž se nezapomíná a která „blaží.“

Kromě krásných vzpomínek na zpívání v mužském sboru a na sokolskou činnost mi v současnosti zůstává psaní fyzikálních a duchovních článků. A samozřejmě péče o dost postiženou manželku, popř. pomoc dceři a synovi. U dcery to bude mírné pokračování rekonstrukce vstupu do jejího domku. Obava, že bych se nudil, je tedy zbytečná.

Zlatým hřebem tohoto článku je poděkování těm, kteří podpořili – více nebo méně – udělení Stříbrné medaile mé maličkosti.

Nazdar!

Česká obec sokolská se věnuje výchově harmonické osobnosti po stránce tělesné i duchovní a klade přitom důraz na stránku mravní. Cílem je zdraví a prostředkem je sokolská všestrannost se širokou nabídkou sportů. Sokolskou myšlenku nabízí ve prospěch naší demokratické společnosti i k mezinárodní spolupráci.

Vydává: Předsednictvo výboru Sokolské župy Olomoucké – Smrčkovy
pro vnitřní potřebu

Odpovědný redaktor: Luboš Toušek
Uzávěrka tohoto čísla byla: 10. 12. 2018
Uzávěrka příštího čísla je: 10. 3. 2019

Do tohoto čísla přispěli: V. Dostál, M. Duda, M. Lízalová, J. Nemrava,
A. Opluštilová, T. Sekerka, L. Toušek, M. Utíkal,
J. Vysloužilová

Župní kancelář: Olomouc, Rooseveltova 34; 779 00
tel.: 773 659 872;
e-mail: zolomoucka@seznam.cz, <http://www.sokol-zupaolomoucka.cz>

Vyhrazené hodiny župní kanceláře pro styk s jednotami:

pondělí, středa:	15 – 18 hod.
úterý, čtvrtek:	9 – 12 hod.
pauza na oběd:	12 – 12.30 hod.